

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

WE HEBBEN ZE ZIEN VLIEGEN!
(Laugh? I nearly went to Miami)

Een klucht in twee bedrijven

door

Miles Tredinnick

Vertaling : Martine Deboosere

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.1890

Personages: (3 dames - 4 heren)

TOM Weals (m)
ALICE Martin (v)
PETE Weals (m)
MURIEL (v)
TANTEKE (v)
FRANKIE (m)
INSPECTEUR HENDY (m)

De actie heeft plaats in het appartement van Tom Weals,
ergens in Essex.

Eerste bedrijf: een vooravond in oktober
Tweede Bedrijf: dezelfde avond. De actie loopt door

Tijd: nu

E E R S T E B E D R I J F

(Het appartement van Tom Weals (eerste verdieping) in een buitenwijk van Essex. Een mistige oktoberavond omstreeks 19u30.

COUR ACHTER bevindt zich de deur van slaapkamer 1, met een raam ernaast. CENTRAAL de voordeur, LINKS daarvan de keukendeur.

Voor deze drie deuren is er op de scène een niveauverhoging, met vast tapijt bekleed. Vanuit de keuken is er, links van de keukendeur, een doorgeefluik met twee deurtjes. Dan is er nog de badkamer, JARDIN. Slaapkamer 2 bevindt zich JARDIN VOOR.

Er staan niet veel meubels in het appartement en wat er staat is duidelijk meer functioneel dan decoratief. Een enigszins versleten driedelig salon staat in het midden van de kamer met een laag tafeltje ervoor. Onder het doorgeefluik bevindt zich een groot barmeubel met schuifdeur. Dat moet duidelijk zichtbaar zijn voor het publiek gedurende het hele stuk. COUR VOOR staat een groot bureau, met daarop een telefoon en een grote elektrische ventilator.

Verder nog: een ouderwetse zwartwit-televisie op een tafeltje JARDIN VOOR. In de hoek waar de badkamer is zijn er heel wat schabben aangebracht, volgestouwd met Elvis Presley-souvenirs, gitaartjes, speldjes, tijdschriften, cassettes, kalenders, platenhoezen. Tom Weals is onmiskenbaar een Elvis Presley-fan.

Terwijl het publiek z'n plaatsen inneemt, moeten er onophoudelijk Elvis Presley-songs gespeeld worden in het theater. Terwijl het licht uitgaat, wordt ook de laatste song weggefaded, maar men kan hem nog zachtjes horen spelen op Toms draagbare cassetterecorder als hij opkomt.

Als het doek opgaat is de kamer leeg en het licht is uit. We horen Tom en Alice AF, voor hun voordeur in de gang.)

TOM (af): Ik heb de sleutels niet, Alice.

ALICE (af): Jawel. Ik heb ze je gegeven.

TOM (af): En ik heb ze teruggegeven. Ah nee, hier zijn ze.

ALICE (af): 'k Heb het toch gezegd.

(De sleutel wordt in het slot van de voordeur gestoken en Tom Weals komt z'n appartement binnen. Hij zet zijn cassette-

tespeler af en doet het grote licht aan. Hij is veertig, knap en is losjes gekleed in een Elvis Presley bomber jacket (met wol gevoerde leren vliegeniersvest). Het meest opvallende aan hem is zijn haar. Het is gekamd in een vetkuif vooraan zoals Elvis Presley in zijn jonge jaren. Tom heeft een valies bij zich en een bijpassend koffertje als handbagage; hij zet ze op de salontafel. Dan gaat hij recht naar het barmeubel. Hij is niet al te best gehumeurd.)

TOM (kwaad): Hoe is het verdomme mogelijk!

(Alice Martin, Toms verloofde, staat in de voordeur. Ze is in de dertig en zeer mooi. Ze is erg levendig en vrolijk, in scherp contrast met Tom, die van nature veel ernstiger en voorzichtiger is.)

ALICE: Tom...

TOM (doet de bar open en schenkt een grote Cinzano in): Ik heb soms zoveel tegenslag dat ik het zelf niet meer geloof.

ALICE (nog altijd in de voordeur) Tom toch.

TOM: Als ik nu iemand anders was geweest, dan was het gegaan als in een sprookje. Maar nu: noppes! (Hij slaat het glas in één teug achterover) Tom Weals kan ernaar fluiten!

ALICE: Gaat Meneer Tom Weals Mevrouw Tom Weals over de drempel dragen?

TOM: We zijn nog niet getrouwd.

ALICE: 'k Weet het. Maar we hadden getrouwd moeten zijn. (Ze kijkt op haar horloge) Ongeveer een half uur geleden. (Ze komt binnen en doet de voordeur dicht)

TOM: Twaalf uur vertraging! Kun je dat nu geloven? Twaalf uur op de luchthaven verdomme!

ALICE: Toch al beter dan gisteren, lieveling. Gisteren was het zestien uur. Ik heb de kuisploeg twee keer van shift zien veranderen. (Ze zet haar geassorteerde valies op de salontafel)

TOM: Ik geloof het nog altijd niet. (Hij schenkt nog een

ALICE: De mist, schat. De mist die niet wilde optrekken.

TOM: Mist! Razend ben ik. De belangrijkste dag van ons leven wordt geruïneerd door mist.

ALICE: Die niet wilde optrekken. (Ze doet haar jas uit)

TOM: We hadden vanop Heathrow moeten vertrekken. Niet de plaatselijke luchthaven.

ALICE: Het was goedkoper, schat.

TOM: We hadden moeten bijbetalen. Het was z'n geld waard geweest. 't Is onbegrijpelijk dat ons vliegtuig aan de grond wordt gehouden door mist. Ze doen mensen op de maan landen, ze kunnen de wereld opblazen, dan kunnen ze toch wel vertrekken in de mist? (Hij doet zijn jas uit)

(Alice borstelt haar haar in een denkbeeldige spiegel in het midden van de vierde wand. Deze spiegel wordt op verschillende momenten door alle personages gebruikt.)

ALICE: Op onze luchthaven niet, lieveling.

TOM: Wat is er zo speciaal aan onze luchthaven?

ALICE: Ze is niet al te groot. Ze zijn hier niet uitgerust voor mist die weigert op te trekken.

TOM: Mevrouw is een expert in radar!

ALICE: Ik heb het gevraagd aan het meisje dat ons moest inchecken.

TOM: Ja, we zijn dan toch ingecheckt geraakt. Onze vlucht is zelfs afgeroepen! Maar nu zitten we toch terug thuis.

ALICE (optimistisch): Elke dag een stap vooruit.

TOM: Haha.

ALICE: Morgen vertrekken we naar Miami. (In extase) En dan zon en zee en...zand. Dan ben je de mist al lang vergeten.

TOM(niet overtuigd): Ik betwijfel het. Die mist is hier nog als wij terugkomen. Dan kunnen we twee dagen rondcirkelen voor we mogen landen.

ALICE: Stop ermee, Tom. Verknoei het nu niet. Het was nog zo'n romantisch idee van jou om onze trouw en onze

huwelijksreis in Florida te doen. Morgen deze tijd zijn we daar.

TOM: Als ze de vlucht niet afgelasten.

ALICE: Niet zo somber doen, Tom. Er is zelfs nog een kleine kans dat we vanavond vertrekken.

TOM: Ah ja?

ALICE: Het reisbureau heeft gezegd dat ze zouden bellen als het weer verandert.

(Alice gaat naar de keuken)

TOM (kijkt door het raam): 'k Ben er vet mee!

ALICE (af): Maak je geen zorgen, Tom, we zijn er bijna.

TOM (gaat zitten op de canapé): 't Is niet alleen onze trouw, Alice. 't Is ook de Elvis Presley Conventie. We gaan de eerste avond missen.

(Alice komt uit de keuken zwaaiend met een afwasborsteltje)

ALICE (kwaad): Verdomme! Naar de maan met je Conventie!

TOM: Alice!

ALICE: Is onze trouw niet belangrijker misschien?

TOM: Ik wacht al zeven jaar, lieveling.

ALICE: Ik ook!

TOM: Niet om te trouwen. Ik wacht al zeven jaar om naar de Conventie te gaan. Zeven jaar trouw aan de King en nu: mist.

Ik ga de weerman een proces aandoen. Hij had zon voorspeld.

ALICE: Dat was een satellietfoto van Spanje.

TOM: Wie is er nu geïnteresseerd in het weer van Spanje? Ja, de Spanjaarden, en die wonen daar, dus die weten het. De Conventie missen, dat is de miserie.

ALICE: Soms vraag ik mij echt af wat het belangrijkste is. Jouw onnozele Conventie of ons huwelijk?

TOM (geruststellend): Lieveling, ons huwelijk natuurlijk. Dat is het belangrijkste van alles.

ALICE (niet overtuigd): Echt waar?

ALICE: Tom, je meent het toch?

TOM: Je weet dat ik boven alles van je hou.

ALICE: En ik hou van jou, lieveling.

(Alice gaat naast hem op de canapé zitten. Ze kussen elkaar.)

TOM: Natuurlijk gaan de twee samen. We gingen ons laten trouwen op de Conventie, remember? (Hij glimlacht) Vijfhonderd Elvisbruidegommen en vijfhonderd Elvisbruiden die de kerk binnenschrijden. Kun je je voorstellen? De zware geur van Brylcreem in de lucht terwijl het koor een lied aanheft: "Are You Lonesome Tonight?"

ALICE: Niet bepaald een denderende keuze.

TOM: Ik weet niet. Ze konden ook zingen "There Goes My Everything".

ALICE: 't Zou allemaal zo erg niet zijn als ik ook een Elvisfan was.

TOM (geduldig): Dat komt, schat. Dat is iets dat moet groeien. Je mag niet verwachten dat je direct wild van hem bent. Zelfs mij heeft het een tijdje gekost om Elvis te ontdekken. Ik was een grote fan van Pearl Carr en Teddy Johnson. (Na een pauze) En toen scheen het licht in de duisternis.

ALICE: Een beetje te fel, heb ik de indruk. Dat Elvis-fanatisme is verpletterend. Dat is het enige wat telt.

TOM: Nee. Niet het enige.

ALICE: Jawel.

TOM: Maar Elvis is de King.

ALICE: Wàs de King. Hij is dood.

TOM: Ik weet het. Niemand is eeuwig. Maar zijn herinnering blijft bestaan. De Conventie is groot, Alice.

ALICE: Maar Elvis is dood, Tom.

TOM: Hij leeft nog voor miljoenen van ons. Ik denk vaak: ik ben zijn nederige dienaar. Ik hou zijn herinnering levend. Daar is toch niks verkeerd aan.

ALICE: Je gaat te ver. En je weet het.

(Onbewust strijkt hij met z'n hand over z'n hoofd en haalt er een "Elvis"-vetkuif-haarstukje af, zodat zijn eigen haar eronder te voorschijn komt. Dat gebeurt blijkbaar wel vaker, want Alice reageert er in het geheel niet op.)

ALICE: Ik zou beter het bed gaan opmaken in de logeer-kamer.

(Ze staat op en gaat richting slaapkamer 2)

TOM: Niet nodig schat.

ALICE (stopt bij de deur): Ik ben een degelijk ouderwets meisje, Tom. Morgen vechten we uit wie aan welke kant van het bed slaapt, maar deze nacht ben ik nog een alleenstaande vrouw.

TOM: Morgen lig ik te kijken naar de Japanse versie van "G.I. Blues"

ALICE (totaal van haar stuk): Asjeblief!!!

(Alice af in slaapkamer 2)

(De telefoon gaat. Tom neemt op.)

TOM (in de hoorn): Hallo?...Wie?...Tante Marie! Hoe gaat het ermee?... 't Is Tom...Tom Weals...De verloofde van Alice...Ja...Ik zal haar 'ns geven...Even geduld. (Hij houdt zijn hand op de hoorn en roept) Alice! 't Is je tante!

ALICE (af): Ik kom.

TOM (beleefd tegen de hoorn) Ze is op komst, Tante.

(Alice op uit slaapkamer 2. Tom geeft haar de hoorn)

ALICE (in de hoorn): Dag Tanteke...Ik weet het - de mist wilde niet optrekken...Maar nee, morgen zijn we daar, enfin, dat hopen we toch...Wablief? (Ze kijkt naar Tom, opgewonden) Dat is heel vriendelijk, Tanteke...Maar dat moet u toch niet doen.. .Dank u... Heel de avond...Ja, nummer elf...

(Tom slaat zijn ogen ten hemel)

TOM (geïrriteerd): Ze komt toch niet?

ALICE: Eventjes maar. Ze woont hier vlakbij.

TOM: Godverdommese mist! En nu nog jouw Tante Marie!

ALICE: Je hebt haar nog nooit gezien. Wie weet vind je haar niet het tofste mens van de wereld.

TOM: 'k Heb 't gevoel dat 'k haar door en door ken. Je appartement ligt vol met haar brieven. Er gaat geen week voorbij of ze schrijft. Ik herken haar handschrift uit de duizend.

ALICE: Wat is daar verkeerd aan? Ik vind haar heel lief. En als ze straks hier is, hou dan je manieren.

TOM: Waarom wil ze naar hier komen? Ze kan toch schrijven?

ALICE: Als je zou weten waarom, dan zou je niet zagen.

TOM (vertrekt naar de keuken): Het kan me niet schelen waarom. Ik wil de hele avond bidden dat morgen de mist optrekt.

ALICE: Je zal nog van gedachte veranderen, denk ik.

TOM (stopt aan de keukendeur) Waarom? Kan zij de zon doen schijnen?

ALICE: Ze brengt ons trouwcadeau.

TOM: 't Is misschien een broodrooster, dan stuur ik ze terug met toast en al. (Terwijl hij de keuken binnengaat) Ik ga koffie maken.

(Tom af in de keuken)

ALICE: 't Is geen broodrooster. 't Is geld.

TOM (steekt zijn hoofd door het doorgeefluik): Geld?

ALICE: Interessant, hé?

TOM: Hoeveel?

ALICE: Genoeg.

(Tom komt terug binnen)

TOM: Hoe weet je dat?

ALICE: Omdat ze dat altijd geeft. Tanteke is heel rijk en ik ben haar lievelingsnicht.

TOM (zeer geïnteresseerd): Ah ja?

Tanteke tienduizend pond gegeven.

TOM (fluit) Tienduizend ballen! Da's veel geld.

ALICE: Ik weet het. En George was dan nog niet haar lievelings-nicht.

TOM: Misschien als hij een kleedje had aangedaan?

ALICE: Dat zou ze gezien hebben.

TOM: Maar als ze bij elke trouw voor Sinterklaas speelt, heeft ze dan nog wel geld over?

ALICE: Steenrijk is ze, Tom. Dus wees maar vriendelijk.

TOM: Natuurlijk. (Hij glimlacht) Zij is toch mijn lievelingstante.

(Tom gaat de keuken binnen)

ALICE: Ze heeft een goed hart. Als 't voor een liefdadig doel is geeft ze altijd.

(Tom komt uit de keuken)

TOM (kwaad): Wij zijn toch geen liefdadig doel!

ALICE: We zwemmen nu niet bepaald in het geld, lieveling. Elke bijdrage is welkom. Als ik die parttime job in de crèche niet zou hebben, dan kwamen wij niet rond. En met die besparingen de laatste tijd, morgen kan ik op straat staan.

TOM: Als ik het zo hoor zijn we arm.

ALICE: Wat zou je liever horen misschien?

TOM: Wij beleven nu een moeilijke periode. Zoals iedereen. Ik neem je mee op trouwreis naar Florida. Hoeveel koppels kunnen dat?

ALICE: Ik weet het, lieveling. Maar je hebt er wel vijf jaar moeten voor sparen.

TOM: Dat is niet waar. (Na een pauze) Acht jaar.

ALICE: Ik zeg niet dat je geen goeie job hebt. Dankzij die voedingswinkel hebben we ten minste eten.

TOM: 't Is geen voedingswinkel! 't Is een traiteur.

ALICE: Noem het wat je wilt. Als ze maar beter betaalden. Hun klanten zijn rijk genoeg, en ze geven veel geld

TOM: Volgend jaar krijgen we opslag. Hopelijk.

ALICE: Wel, als Tanteke komt, probeer er dan lichtjes armoedig uit te zien. We moeten haar medeleven zien te wekken.

TOM (sarcastisch): Dat zal niet moeilijk zijn. Ik ben een berooide traiteursbediende. Als ik niet regelmatig een beetje paling in 't groen had gepikt, dan was ik al lang gestorven van de honger.

ALICE: Doe niet zo onnozel, Tom. (Ze vertrekt richting slaapkamer 2) Ik zou beter het bed gaan opmaken.

(Alice af in de slaapkamer)

TOM: Ik ga koffiebonen malen.

(Tom vertrekt richting keuken. De bel gaat. Het is een "Elvisbel" die een muziekje speelt - "Return to sender" of een ander Elvis-liedje)

Shit, ze is daar al. (Roept) Alice, Tanteke is hier.

(Geen antwoord van Alice, dus Tom gaat zelf naar de voordeur. De bel gaat nog eens)

Kalm, kalm. Straks krijg ik nog haaruitval.

(Tom zet zijn pruik op en fatsoeneert zijn kuif in de spiegel aan de vierde wand. Op het moment dat hij de voordeur wil opendoen, gaat ze al open.

Pete Weals, de broer van Tom, komt binnen. Hij is een knappe dertiger, een man-van-de-wereld, gekleed in een modieus pak met een open hemd. Hij schrikt als hij Tom ziet, en vice versa.)

Pete! (spreek uit: Piet)

PETE: Tom! Wat doe jij hier?

TOM: Ik woon hier. Hoe ben jij binnengekomen?

PETE: Je heb me toch de reservesleutel gegeven. (Hij legt de sleutel op de salontafel)

TOM: Waarom bel je dan?

PETE: Om zeker te zijn dat ze werkt. Ik verwacht hier deze avond een griet - ongelooflijk. Maar de bel moet wel werken natuurlijk. (Hij gaat naar de bar, doet ze open en controleert de voorraad)

TOM: Ik heb ze vorige week gerepareerd. Wat is dat allemaal met die griet? En wat doe jij allemaal met mijn drank?

PETE: Ik kijk of er genoeg is voor je broer om zijn killer cocktail te maken -(met een knipoog)- "Petes Leg-Openers!"

TOM: En dat is?

PETE: Een scheutje van alles wat hierin staat. (Hij doorzoekt de bar)

TOM: Morgenvroeg zal ze zo ziek zijn als een hond.

PETE: Als ze vanavond maar zo krols is als een kat. Tom, het is een bom, en ik sta op springen.

TOM: Blij dat te vernemen, maar waarom hier?

PETE: Ik mocht het appartement lenen, weet je nog?

TOM (weet nergens van): Ah ja?

PETE: Heel deze week. Ik mocht hier alles doen wat ik wou. En deze avond ga 'k dat doen. (Hij neemt een potje en een pakje peanuts uit zijn jaszak. Hij giet de peanuts in het potje en zet het op de salontafel. Hij neemt een kaars en een kandelaar uit zijn andere zak en zet dat ook op de salontafel)

TOM: Neenee.

PETE: Je hebt het me beloofd, Tom. Je hebt nog gezegd dat hier iemand moest zijn om op alles te letten. Tegen de dieven. (Hij kijkt de kamer rond) Hier is anders wel niks om te stelen.

TOM: Het spijt me, Pete, deze avond niet.

(Tom neemt het potje peanuts en giet ze uit in Petes rechterjaszak, samen met de kaars en kandelaar. Er vallen nootjes op de canapé)

PETE: Waarom? (Hij kijkt Tom doordringend aan) Nu valt er mij iets op, Tom.

TOM: Wat?

PETE: Jij was toch naar Miami?

TOM: Ja, ik.....

TOM: Ja, maar het...

PETE: Op huwelijksreis tussen de krokodillen en de bikini's?

TOM: Oorspronkelijk wel, ja.

PETE (slaat zijn arm om Tom): Arme grote broer. Dat is spijtig. Wat is er gebeurd? Wil ze niet? Heeft ze haar ring teruggegeven?

TOM: Het was de...

PETE: Vertel het mij maar allemaal, Tom. Ik ben familie. Laat je maar gaan. Laat de tranen maar rollen.

TOM (doet Pete's arm weg): Er is niks gebeurd. De vlucht is afgelast, dat is alles. Niks aan te doen. We vertrekken direct als ze bellen. Waarschijnlijk morgen.

PETE: Ah zo (Hij gaat in de fauteuil zitten)

TOM: Dus ik vrees dat de grote verleiding ergens anders zal moeten plaatsvinden.

PETE: Onmogelijk. Om acht uur is ze hier.

TOM: Probeer ze dan maar te bereiken. Afbellen.

PETE: Ik kan niet.

TOM: Waarom niet? Pak de telefoon.

PETE: Ze werkt bij de Inlichtingen. Die nemen nooit op.

TOM: Er moet iets gebeuren.

PETE (een inval): Er is hier een logeerkamer. (Hij gaat richting slaapkamer 2) We doen het daar. We zullen niet storen.

(Tom gooit zich voor de deur)

TOM: Neenee. Daar slaapt Alice.

PETE: Daar?

TOM: We zijn nog niet getrouwd, Pete. Alice is een degelijk ouderwets meisje in die dingen.

PETE: Is dat echt?

TOM: Dus jij gaat nu naar beneden, je wacht tot dat meisje hier is, en dan vrees ik, is het: terug naar huis.

PETE: Ik kan niet terug naar huis.

TOM: Maar waarom niet?

PETE: 'k Heb mijn appartement verhuurd aan mijn boekmaker en zijn secretaresse. Vanaf vrijdag. En voor maandag krijg ik ze er niet uit.

TOM: Jezus! 't Is precies "Heartbreak Hotel"!

PETE: Anders kan ik mijn huur niet betalen, Tom. 't Leven is niet gemakkelijk zonder geld.

TOM: Zoek dan een serieuze job.

PETE: Als ik werk, kan ik mij niet met mijn andere zaken bezig houden. Ik moet het ijzer smeden terwijl het heet is. (Pete controleert zijn uiterlijk in de spiegel aan de vierde wand en is onder de indruk van zijn spiegelbeeld. Tom staat achter hem en probeert ook iets te zien om zijn kuif bij te werken.)

TOM: Wel, zoek maar een andere smidse. (Hij gaat naar de voordeur) Ik heb meer dan genoeg aan mijn hoofd zonder jouw huurproblemen.

PETE: Is dat nu mijn broer? Waarom mag ik niet gewoon in de logeerkamer? (Hij gaat op de canapé zitten en legt zijn voeten op de salontafel)

TOM: Ik heb het al gezegd. Die is bezet.

PETE: Jij bent zo on-avontuurlijk, Tom. Zeg dan dat ze bij jou slaapt. Laat haar de zweep voelen.

TOM: Als we getrouwd zijn.

PETE: Shit! Spring toch 'ns uit de band nu en dan.

TOM: Het gaat niet om mij, Pete. Ik moet de gevoelens van Alice respecteren.

PETE: Jij bent altijd een slappeling geweest.

TOM: Wat wil je zeggen?

PETE: Die keer toen Pa ons vroeg wat we zouden doen als alles toegelaten was. Weet je nog?

TOM: Vaag.

PETE: Ik wou een bankoverval doen en dan de rijkste man van de wereld zijn.

TOM: Typisch.

PETE: En jij wou een wimpel krijgen bij de Scouts. Eerste Prijs Koken.

TOM: En dan?

TOM: Het bewijst alleen dat ik eerlijk ben en jij niet.

PETE: Onzin! Ik heb gewoon meer fut, pit, energie!

TOM: Ja, toon maar 'ns wat fut, pit en energie! (Hij tilt Petes voeten van de salontafel)

PETE (staat op): Jij durft geen risico's nemen, hé?

TOM: Ik heb erg gewaagde dingen gedaan in mijn tijd. Je zou versted staan.

PETE: Wat dan? Geen kijkgeld betaald? (Hij wijst naar de TV en gaat naar de voordeur)

TOM: Dat zal ik 'ns vertellen als ik tijd heb. En als je nu zo goed wilt zijn...? (Hij doet de voordeur open)

PETE: Jaja, maar voor een broer vind ik het geen manier van doen. Ik zal beneden wachten op Muriel.

TOM: Oh, ze heeft een naam deze keer? Niet alleen een nummer in het klassement?

PETE: Haha. Haar naam is Muriel.

TOM: Ik ben daar altijd tegen geweest, steekkaarten bijhouden van je bedpartners.

PETE: Ik heb ten minste bedpartners.

TOM: En breng ze hier niet binnen voor ik weg ben naar Miami. Alice kan jou nu al niet uitstaan. Zorg dat wij buiten zijn voor je hier binnenkomt.

PETE: Stuur me een kaartje. Je kent het adres.

(Hij gaat snel af door de voordeur)

TOM: Landloper! (Hij doet de voordeur dicht en neemt zijn kuif af)

(De deur van slaapkamer 2 gaat open en Alice komt binnen)

ALICE: Het bed is opgemaakt, nu mijn valies uitpakken.

TOM: De moeite niet, schat. Morgen moet je ze weer inpakken.

ALICE: Ik kan niet slapen zonder nachtkleed. Anders heb ik nachtmerries dat ik achtervolgd word door gestoorde Vikings!

ALICE: Heb ik dat niet verteld, schat? De Vikings komen altijd maar dichterbij met hun bogen en hun wellustige ogen. En dan na het ergste stuk van de droom word ik wakker kletsnat van het zweet.

TOM: Het ergste stuk, wat is dat dan?

ALICE: Jij komt mij redden!

(Tom reageert maar hij zegt niks)

Wie was het?

TOM: Verkeerd nummer.

ALICE: Verkeerd nummer? Er was hier iemand binnen. Ik heb het gehoord.

TOM: Als ik zeg verkeerd nummer, dan bedoel ik: ze zochten nummer twaalf en hier is 't nummer elf.

ALICE: Ik weet dat het hier nummer elf is, Tom. Het staat op de deur. Hoe kan iemand zich nu vergissen? En nummer twaalf is hiernaast. De deur met de grote twaalf.

TOM: Ik weet het. En over nummer twaalf kwamen ze juist iets vragen.

ALICE: Mij leek het de stem van je broer Pete, dat stuk verdriet.

TOM (steekt zijn handen in de lucht als teken van overgave) Ah ja?

ALICE: Je weet dat ik hem niet kan verdragen, Tom. Hij moet hier niet rondhangen. Niks dan miserie.

TOM: Hij kwam een babbeltje doen. Hij heeft wat problemen met zijn nieuwe vriendin. Hij kan haar nergens nemen...meenemen.

ALICE: Dat hij de cinema probeert.

TOM: Zover zal het nog komen.

ALICE: Die man heeft een slechte invloed op jou, Tom.

TOM: Niet waar, Alice. Ik ben immuun voor zijn ideeën.

ALICE: Welke ideeën?

TOM: Het één. En het ander. Zijn visie op het leven.

ALICE: Hij heeft geen visie. Hij denkt alleen aan seks!
En als hij er niet aan denkt, dan doet hij het!